

Felvidéki Híradó.

POLITIKAI HETILAP

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor.
Fél évre	4 "
Negyed évre	2 "

Egyes szám ára 20 fillér.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőségre, a hirdetési és előfizetési pénzek a kiadóhivatalra czimezve Turócszentmártonba küldendők.

Hirdetések legutósebben, árszabály szerint. — Lapunk számára hirdetések — eredeti árakban — minden bel- és külföldi hirdetési iroda elfogad. Nyitlitter soronként 40 fillér.

Egy nemzetiségi pap meséje.

Zöld dísznóról mesét mondok. (Közmondás.)

Sokszor rámutattunk már arra, hogy a Hodza Milan lapja, a budapesti „Slovenský Týždenník“ kétszeresen veszedelmes orgánuma a nemzetiségi eszmék propagandájának, mert amellett, hogy a cseh-tót nemzetiségűség eszméjét szolgálja, mint u. n. tót néppárti lap, a legvadabb demagógiát hirdeti és ha maholnap arra ébred az übetett kezekkel szunyókáló magyarság a Felvidéken, hogy egykori fen-sőbbségének utolsó maradékai is eltűntek, úgy ezt a tót sajtó munkájának is köszönheti a saját nembánomtságán kívül. Mert a demagógia a nép között mindig termékeny talajra talál; az urakat színi mindig kedves dolga volt a nem uraknak s a szidástól a tettlegességig már csak egy lépés van, amelyet hamar tesz meg a felizgatót, elcsábított tömeg. Ez a tömeg helyenkint teljesen ki van szolgál-tatva a professzionátus tót lázítóknak. A magyar tisztviselők tekintélye sok helyütt tönkre van téve az izgatók által, ami persze olykor közigazgatásunk hiányainak is tudható be; a papok és tanítók egy része szintén a nemzeti-ségiekhez szít; a magyar földbírtok a Felvidék számos helyén oly kezekbe került, részint mint tulajdon, részint pedig mint bérlet, amely kezek a saját maguk hasznán kívül mivel sem törőd-nek; s ezek az új tulajdonosok és bérlok jobbjára szintén nem bírnak befolyással a népre.

E helyen a nemzetiségi papok egy oly példányát mutatjuk be, aminekben — fájdalom! — nincs hiány a Felvidéken; mert ha megtérjük azt, hogy egy Kollár Márton nemzetiségi igazgatási révén bejuthasson a magyar képviselőházba, semmi sem természetesebb, hogy a hazafias érzületű főpapság minden intelme és kérdése ellenére a papoknak egy része megbízhatatlan lesz és hazafiatlan érzelmeit a néphe is beoltja.

A kérdéses pap egy hosszú cikksorozatban a tótok szellemi életéről elmélkedik, természetesen nem az igazság, hanem a féktelen düh és gyűlölet szellemében, amelyet minden iránt érez, ami a Felvidéken magyar merész-kedik lenni. E helyen csak a „Slov. Týžd.“ mult heti számából mutunk be egy részletet a kérdéses cikksorozatból, had lássák olvasóink, mily eszközökkel igyekszik a szeretet vallásának egy felszentelt szolgája ámitani a tót népet.

Mikor engem, mint fiatal felszentelt papot egy bizonyos tót községbe küldöttek — így írja a cikk szerzője, — az a jó tót nép annyi szeretettel fogadta fiatal kaplankáját, mint akár a saját gyermekét. Lépten-nyomon éreztettk ezt velem. Ez a ragaszkodás igazán meglepett. Kellett, hogy megszeressem ezt a népet, egész lélekkel, szívvel, mivel máskülönbén szemre-hányásokat tett volna nekem lelkiismeretem, hogy nem vaggok igazi lelkiatyjuk és pásztorok, hanem csak az egyház felfogadott szük-keblt tisztviselője. Lelkemben igaz magyar hazafi voltam és az egész községet akartam megmagyarosítani. De ez nem ment. A nép bizalma elfordult tőlem. Nemsokára egyszer meglátogatót engem a bíró, olyan becsületes lélek, amintőre még kevése akadtam parasztok között. Idősebb, tapasztaltabb, általános tiszteletnek örvendő ember volt, maga a jószág és becsületesség és bámulatosan művelt.

Tehát ez a tisztelt férfi hozzám jött és arra kért, adjak neki valami jó tót könyveket olvasni. Nekem nem voltak ilyen könyveim, de azt még olvasni sem tudtam tótul. Emberem szóltam megnézte könyvtáramat s néhely ma-gyar könyvre azt jegyezte meg, hogy már ismeri.

— Hogyan, — kérdem tőle — ön magyarul is tud?

— Tudok magyarul olvasni és meg is értem az olvasottakat, csak beszélni nem tudok. — Hát hogyan tanult meg magyarul?

— Van magyar nyelvtanom és szótáram. Én elhallgattam. Fogalmam sem volt arról, hogy mi az a „mljuvnica“ (nyelvtan), vagy „slovnik“ (szótár). Én bizony sohasem hallot-tam azelőtt ezeket a kifejezéseket.

— Én resteltem, hogy nekem, a tanult pap-nak, akinek tanitanom kell a népet, ettől a tanulatlan néptől tanulnom kell. Azután foly-tatta emberem:

— De, kérem alázatosan, nekem mint bírónak sokat kell számolnom, értek is hozzá, csak azok a törtek nem férnek el a fejemben. Igen megköszönöm, ha felvilágosítana, hogyan kell azokkal a törtekekkel számolni.

— Zlomky? (Törtek.) S mit jelent az a Zlomky? — Én ezt a szót nem értem — mon-dám kedvetlenül és szégyenkezve.

Emberem azután felvilágosított a törtekről s hozzátette, hogy neki azokat meg kell tanu-lnia, mert a jegyző mindig megesalja azok-kal a törtekek.

Még egyebekről is beszélt a bíró. Így pl. hogy neki megvannak a Maticza évkönyvei és én azt sem tudom, mi az a Maticza!

Még csak most láttam, hogy engem az én nevelőim a szemináriumban megcsaltak, és hogy az ő büntük miatt kell nekem most ezelőtt a becsületet tót paraszt előtt úgy állanom, mint egy ostoba tökfilkónak.

— És elgondolkodom, vajjon tényleg szük-séges-e az örök üdv eléréséhez az, hogy az én püs-pököm akarata szerint a tót nyelvet megvessem és meggyilkoljam és helyébe a „felsőbb urak“ óhajja szerint a magyar nyelvet bevezessem? No, azután azt is tapasztaltam, hogy azok az „urak“, akik velem együtt akarták azt a haza-fiságot és a tót nép elnyomását, ugyancsak furcsa emberek. Egyikük sem tudott jól ma-gyarul. Magyaráságuk olyan utálatos volt azzal a tótos kiejtéssel, hogy undorodtam tőle. Minden-ekfőltől pedig sivárelkűtek, ostobák, er-köcselenelek és minden erkölcs nélkül valók voltak ezek az emberek.

TÁRZA.

Thuróc vármegye régi multjából.

— A „Felvidéki Híradó“ eredeti társaja. —

Irtja: Bráz Béla, Turóc megye levéltárosa.

(Polytátás.)

Mit értenek a szlávok az uhor, illetve Uhorszká alatt. Értik ideálan az egységes Magyarországból ama elkülönített részt, melyen tótoknak nép lakik s mely hajdan a nagy Morva fejedelemséghez tartozott, vagyis egy ideális tót anyaországot, melyhez fyi szeretettel ragaszkodnak s így a hazaszeret fogalma, mint separá-tisztikus elv eskik ezen ideális területümrara terjed ki.

Ezen állításmat megerősíti Sasinek. Monografiájában azt írja, hogy az uhor (ungár) nem vonatkoztatik a magyarra, mert az uhrok (szlávok) már régt laktak Európában a magyarok bejövetele előtt. Tehát az elkülönített uhor nép egy elkülönített Uhorszkát bír, legálább ideálan.

De ha az uhor, hungár elnevezést a magyarokra is akarjuk alkalmazni, a vonatkozás csak úgy lehetséges, ha különbséget teszünk az európai fehér és az ázsiai fekete uhor, hungár között s így fekete és fehér Hungária (Uhorszká) között, írja Sasinek.

Az ősszlávok a dunamenti Uhorszkát látkák. Midőn a magyarok Uhorszkába jöttek, a tótok, hogy mint óslávok magukat a fekete népségtől megkülön-büztessék, a magyarokat fekete uhroknak nevezték. Do ezen ezeltatos állítást tönkre teszi Strabo, ki Kr. e. élt

s XI. könyvében ezeket mondja: „Az albánok (fehér uhri) az iberek (Georgia) s a káspingerek közt laknak s éjszakai részek a kaukázusi hegység által védettek meg.“

Tacitus írja: „Vonones corruptis custodibus fugere in Armeno inde in Albanos Heniclosque et consanquiereum regem seytharum.“

Volt fehér és fekete Magyarország, Szent Brunó pütsök, ki szent István magyar király udvarában megfor-dult s egy évig lakott ott, ezt írja: „Mely után alzáttalment Magyarországba (in provinciam Hungariam), amely fehérnek (alba) nevezetik a másik megkülön-büztetésére, mely fekete (nigra) Hungáriának nevez-tetik.“ Adomár pedig világosan jelzi fekete Hungáriát. „Szent István magyar király háborut indított fekete Hungária ellen“ (hungaria nigra) s ez alatt Erdélyt értette. Végre romba dönti Sasinek gunyos feltevését Bonfin történetírő (Lib. Dec. 1.). Azon kérdést vet fel, miért van Magyarországon annyi sok alba — fehér nevt városa? S érvül azon válszt adja, hogy a magyarok a hunnok utódai, a hunnok pedig a Loueis, vagyis az albánoktól, ezek pedig a seythaktól származnak. Ez az oka, hogy őseink az albánoknak nevét és emléktét megtartották sőt az általk alapított városokat is ettől nevezték el, alba, illetve fehér előnévvel. Szekesfejevárv, Gyulafejevárv, Nándorfejevárv stb.

Ha most viszont kérdezzük, miért van oly sok őiem (fekete) elnevezést helyi a szlávoknál, erre néze Bonfin adós marad a felelettel.

Ezeknek előrebocsátása után áttérek vármegyénk régi multjára.

Hazánk története az új kőorszakkal kezdődik, amidőn az ember házi eszközeitől kőből készítette. Ennek nyomába lépett a rézkorszak, melyet rövidesen a bronz-és vaskorszak váltott fel, oly módon azonban, hogy egyik a másikat tökéletesen ki nem szorította. A bronz a főnieziaiak által került Európába s uralmát Magyar-országon addig tartotta fenn, míg a római fegyverek révén a vas be nem jött. Nyugateurópiában körülbelül Krisztus előtt az 5-ik század közepén kezdődött a vas-korszak, midőn a vas előnyösebbnek bizonyult a fegyver-nek készítésére s egyuttal új fordulatot adott a hadviselésnek.

Hogy az őskor mesés világában Thuróc megye területén lakó nép mely embertajhoz tartozott, erre néve a tudomány biztos adattal nem rendelkezik, tény azonban, hogy más kultúraszadokban birt némi történeti szerepelt.

A thurózi medencét a geologia szerint az ősl multban teremt borította. A víz elárválásával a bensikot tavak s mecsarak borították s ez a lejtős hegycs aljában kezdődött a telepítés. Tudor quad király tetteire át a sztrecoóni szoros s kitől némelyek szerint a megye, illetve akkor még földrészt Turuch (Totz) elnevezését nyerte volna. Az így felszarbadított 44 1/2 km. hosszú és 23—29 km. széles földterület az agrikulturnak meg-nyitotta. Hogy ezen hatalmas medencét hajlan viz borította, onnét is következtethető, hogy eme belvizek lefolyása Tudor előtt a nyitrai nyíláson a Nyitra vizbe történthetett, mert a Nyitra folyónak régi kettős medre ezen felvést támogatja s a nagy meder hajdanta nagyobb víz befogadására szolgálhatott.

Azután ismét elgondolkoztam és így szoltam magamban: No, ha ti hazafiak meg magyarul nem tudtok, s ha ily ostoba és élehetetlen naplók vagytok: én az ilyen mihaszna magyarokkal semmiről ostobaságokat elkövetni nem fogok. Nekem a magyarság, a magyar nyelv és ezen hazafiság nevében nem lehet és nem szabad azt a hazafias irányt követnem, amelyet holmi írnokécskák és zsidók elköltöztettek. — Igazi, tősgyökeres magyarokkal szívesen működtem volna magyar hazafias irányban, de az ilyen lelki nyomorékokkal, amilyenekkel a felvidéki hazafias intelligenciája telve van, nem működhetem együtt undor nélkül. Minden tolvaj, szájhős, vagabund, obstitos, zsidó és koldus bátran adhatta ki magát ott lelkes magyarnak, és szívesen üdvözölték a maguk körében. Sohasem hallottam, hogy a magyarság tisztességének megóvása végett valakit ne fogadtak volna, aki mint magyar talakodott be hozzájuk. Már pedig hiszen a magyar nép nemeskeblű, hogyan lehet tehát az, hogy minden ördögöt, huzcotot és lumpot kell ölébe befogadnia? Hiszen az olyan nemzet, amelybe minden akadály nélkül belefért minden csöcselék, oly nyilvános illemhelyhez hasonlít, ahol szabad lefolyása van az emberiség minden válogatott undok hulladékainak. Megjédtem ettől a gondolatától és mint lelkes magyar hazafi, elhatároztam magamban, hogy nem fogom többé kinozni jó tőpemet a magyar nyelvel, amely nép, amíg tőt marad, tisztesség, becület, hit és vallás tekintetében százzal jobbra való és hazafiasabb, mint az üldözőinek, azoknak a sivárelkű és utálatos renegátoknak egész gyűlévész hada.

És még valamit tapasztaltam. Sok hívem nem tudott írni. Manap pedig minden ember kell hogy írni tudjon, ha egyebet nem, hát legalább levelet, hol katonafiatnak, szolgának, hol a kereskedőnek, ügyvédnek stb. Azok tehát, akik írni nem tudnak, a mások segítségére szorultak. De mivel a nép látta, hogy papjai, tanítói a tőt nyelvet és írást szegénylik, hát a zsidó koresmárossal irattak leveleiket. Elhatároztam tehát, hogy megtanulok tőt olvasni és írni, mert sehogy sem illik, hogy én, a katolikus pap, rosszabb és ostobább legyek a zsidónál stb. stb.

Nos, kérdezzük szeretettel és egész komolysággal azt a mi kedves felvidéki magyarságunkat, amely e jeles pap ítélete szerint, esupa gyűlévész tolvajokból, lumpokból, uszárakból, sivárelkű naplópokból, buta tökfélkökből, rongyos obstitosokból és koldusokból áll és a maga egészében ahhoz a bizonyos helyhez hasonlít, ahol emberi hulladékokat és más egyéb undorító dolgokat szokás tartani, — mit gondol, mint vélekedik, mi lesz maholnap abból a jámbor tőt népéből, amely ilyen

lelképásztorok befolyása, vezetése alatt áll? Papok befolyása alatt, akik még a nyilvánosság előtt sem rettennek vissza a középfogható, legotrombább hazugságoktól, csakhogy a tőtokat visszatartsák, elrettentsék attól, hogy magukat szívből és lélekből a magyar nemzet tartozékainak érezzék? Vagy hát ki hiszi el ennek a hecezkálóknak, hogy egy papi szemináriumot végeztek segédlelkész, akit tőt faluba küldenek naponta, ne tudjon annyit tőt, hogy a „miluvnica“, a „slovník“, a „zlmoky“ tőt kifejezéseket meg ne érte? — Hazugság ennek a papnak minden igéje, de épp a hazugságok, merész ráfogások és rágalmak azok az eszközök, amelyekkel a tőt népet legbiztosabban el lehet idegeníteni magyar testvéreitől.

A cseh-tót egység alkonya.

A „Felvidéki Híradó“ évek óta nagy figyelemmel kíséri azokat a mozgalmakat, amelyek arra irányultak, hogy a cseh-tót egységet elősegítsék.

Lapunk nagy tudású munkatársa, dr. Czambel Sándor hosszú, de mindvégig tárgyidekl cizkisorozatban ismerette ezt a kérdést, megvilágítva annak történeti, nyelvi, de politikai jelentőségét is.

Annak idején ez a cizkisorozat, mely külön fizetésben is megjelent, nagy felhajtást okozott nemesak nálunk és a vezető államférfiak körében, de a kiföldön is, különösen Csehszlovákiában, ahol a híres filológus dr. Pasternak nagy aprátussal türekedett dr. Czambel állításait megczafálni. A cseh sajtó természetesen dr. Pasternak pártjához szegődött és ugyancsak letargyalta dr. Czambelt és brosuráját.

A nagy luza-vonának szélesend lett a következménye. A tollhazre megszűnt ugyan és az utóbbi időben nekünk sem volt alkalmunk olyan észleleteket tenünk, amely azt sejtette volna, hogy a „Česko slovenská jednota“ működése valamelyes újabb lendületet vett volna. Azt hittuk azonban, hogy ez a esend csak egyverszínelt, amely után a harezói feltek megörösölte, új hével veszik föl a harezót. Ezen telvezésnek mellett bizonyított az a körülmény is, hogy dr. Pasternak annak idején minden egyesületi és társadalmi tisztiségeivel járó teendőkrol lemondott, csakhogy minden idejét a Czambel-tétheoria megczafálására fordíthassa. A tudós professor bizonyára be is váltja szavát, megírja a czafalót — de azt hisszük, hogy mire elkészül vele, akkorára már nem lesz, aki annak magában Csehszlovákiában is számbavehető propagandát alkotta.

A cseh-tót egység működéséről igen szomoró híreket közölhetünk, amelyet a lipői trafezőzói hívei, akik tudvaleveleg a cseh-tót egységhez szívtanak, keserves sóhajattal vesznek tudomásul.

Nem kecsasóból em szó, mint arról, hogy a prágai Čas nagy elismeréssel és híreltel, hogy a cseh-tót egység a vezető hírtájs volt miatt nem tudja többé befűtteni legfűbb feladatát.

Hogy pedig ez a szomorú valóság bekövetkezett, ezt egyrészt a túrözszentmártoni tőtöknek velt szemérem, akikből „azon esek férfiak, akik legtűbbet bírónak a magyarországi tőtsságak, esek sértégeit esek kapnak“. Vonatkozik ez a Nádoridó Noviny meg a Skultety József szerkesztésében megjeleno „Slov. Pohľad“ című folyóiratra, amelyek, ha nem is igen szívesen toglalnak nyilban állást a cseh-tót egység ellen, azonban irányuk megcs elarolja, hogy nem a cseh nyelv terjesztésével, hanem a tőt nyelv művelésével iparkodnak tőt irodalmi nyelvet teremteni.

Ez persze nincs jűyére a Csasznaak, mely nánitűssában arra is reá fanyalodik, hogy Kálal Károly tanítűssánára, aki tudvaleveleg a cseh-tót egység eszméjének legtanitűssabb hűve, Prágában állást keres, ahol „teljes erejét kifejlűtetné a tőt testvérek érdekében“.

Bármily jelentékellenek tűnik is föl a Csasznaak rövid híradása, eűben mi messzenemű következményeknek folymatát látjuk.

A Czambel-té brosurája, mely a józanul gondolkoű tőtöket is felczeszűttete, mely behizonyította, hogy nem a magyarok akarják elvenni tőlük a tőt nyelvet, de a cselkek kinalgatják a magukét, vegre is azt eredményezte, hogy a cseh-tót egység híveinek száma az utóbbi két esztendőben alaposan megecsapant. Hat ha meg a túrözszentmártoni tőt lapok is a nem magyar nyelv ellen, hanem a tőt nyelv mellett czikkettek volna! Bizonyára Kálal csilaga teljesen leűttünk már és nem érkezeneek a cseh varűsokból esek újsákok Tűrűözba, Trecsénbe, Árvaba meg Lipűőba.

Az érdeklűdés azért esapant meg, mert a tőtök belatták, hogy az egész mozgalom a tőtsság ellen irányított merénylet. Azért nem teljesűtteti az egyesűllet legűbű feladatát, mert a hírtájs leűllott már a tőtök szemérol, látjuk a veszedelmet, amelybe Kálal és társai révén jutottak volna. Mehet tehát: Kálal akár Prágűba is, adhatnak neki valamelyes szűnekerűt, az ő munkájának nagy eredménye mosi már nem lehet.

Pán Miloslav Kulíšek. Lapunk egyik előző számban megemlekeztünk Kulíšek vágűjhelyi ügyvéd esztéről, akinek látat híre es tudta nélkül kivűlűtták Victorisz képviselő tiszteletére. A Nár. Nov. meg vágűjhelyi tudótűssójának állítűltagos tēvedése folytán másként írta meg es etet, amert Kulíšek ur igen megharagudott. Ezt a kánikulai hűboruságot mi is megemlűttük, amire most egyik felvidéki hírlapban kijelenti, hogy ő politikailag sohasem foglakozott, kizárűlag ügyvűdi hűvatűssának él es mert az ellene intettűt támadásokra soha sem felett, őt a P. H. közzett megczűjzése sem képes alteráni. Hat erre, kedves Kulíšek ur, az a megczűjzűshnk, hogy az elűb jűb. Mert vagy tőt igazza a vágűjhelyi első tudótűssának, vagy nem. Mert ha igazza volt, hogy jószántából világtűttotta ki ablakait, mert haragudott meg ezert a tudótűssert. Ha pedig esaknyagon híre es tudta nélkül történt meg a kivűlűttás, akkor mert nem utasította vissza a Nár. Nov. deszűro elismerezésűt, amely őnt nem illethette meg. Minthogy pedig két urnak egyszerre nem lehet szolgáltűni, legűbbban tesű Kulíšek ur, ha elszanja magűt es szűnt vall. A se hűdige, se meleg ember senkinek sem jű. Ez ügyűr vonatkozűlag a követűember tudótűssat kaptuk. Megirtuk, hogy Kulíšek M. vágűjhelyi ügyvűd hűza a Victorisz tiszteletűre rendezett kivűlűttás alkalmail szűntűn ki volt világtűva, noha az ügyvűd a tőt nemzetiségűi párt egyik oszlop tagja. Ezert persze megörűllűt a tőt lapok, mire Kulíšek ügyvűd nyilatkozatűt tett közzé, mely szerint ő othlon sem volt azon a napon es hogy eselűdűti tudatűt es akaratűn kivűl gűjnyított világot a háza ablakaitűn, egyben pedig ő is, esűese is, aki Művatűn tanűű, goromba levelei írtaak vágűjhelyi tőt lap szerkesztűjének, melyben egybek közzűt azzal is gűnyasűtták, hogy embereket fogadtűt föl, akik a Kulíšek ügyvűd eselűdűstűt fenytűgetűsselket ravetűtek, hogy a gadűjűk lakasat kivűlűttűssák. A szerkesztűt azt mondja valaszűban (Považszű Noviny, aug. száűn), hogy nem hűzza meg ugyan Kulíšekűk fűle, amit mindenkűvel szokott teműi, aki szeműlűtűn megczűrűti — ami mindenesetre igen kedves es dieszűereset szerkesztűi toglakozűs, de hazűsságűnak, aljas ráfogásűnak mondja ez a vűdat, egyben pedig azt is fűstátűlja a pereirűl híres szerkesztű, hogy Kulíšek ügyvűd tudva nemigazat mondott, amikor azt allította, hogy a kivűlűttásűn napjűn nem volt odahaza, mert reggelűt estűg tenyleg othlon volt es csak az esti gyorsvonattal utazott el Pűstűyben s így igen közel a gűnyu, hogy koműdűűt esapott a lakásűa kivűlűttásűval, vagyis, hogy a kivűlűttást — amely kűlszűbe került, a cseldek tēhat nem rendezhetűk gadűjűk hozzájárűlása, paraszna nélkül, — elrendelte, azűnt pedig letagadtűt azt, ami kűrűbellűt affűle kűtkűlcsesűssű számbű menne. Hat esek mulasakűa így tovsabb a vágűjhelyi tőt tűlűkű: nagy szolgaltűt tesznek a jű tőt népűk vele, ha hűbe-hűba, de mement gyakrabban a maguk szűnyűesűt mosogűttak, tűlűjűk, mint ha a tőt nép boldogítűssában utaznak.

A szárazság tanítása.

Pár nap óta kiadűssabb esűk jűrnak az orszűgűban. Egy kicsűt fűllűgűlűnk. Visszagondolűnk az elűmt nyűr pusztűű hűveségűre es száműt vetűnk a szomorűű tapasztalatoak tanűsságűval. Csak kevés szerzenesűt pontja van az orszűgűban, ahol helyűt esűt jűrt a szűmszűssűgűt perzűsűl forrűsságű közűpűtte. Ezekűn a pontokon bűsűg van. Fűler egy nem reműtűt nagy nyeresűggűl az, ha valaki bűven: aratűt es kaszűlűt es eűen, amikor mindenfűle terműnyűnek már rűgen nem tapasztalűű jű ára van. De hát sajnos — ezek a pontok esak kis fűlűk a nagy magűrű földűn. A helyzet képe megűs csak az, hogy kevés, sok helyűt semmi az eladűo terműnyű, általában hűnyűkű a taműnyű.

A sűrtűbű esűjárás azzal a reműnyűssűggűl bizűt benűttűk, hogy a legszomorűűbű takarűnyűssűgen megűt valaműt enyhűtűnkűnűtűgűűlyűtűtűk. A reűkűn, kűlűnűsűn a lűpűsabb helyekűn, ahol nem volt teljes a fűt kűszűssű, most gűyors gűyarapodűssűn indűlhat a sarűű. A nyűron at alűg-alűg kűnlűűű hűrefűlűdekűn is mutatkozűtűk meg annűi sarűűssű, hogy egy kaszűlűt ad. Ha az lűsten hosszú es erűsen meleg esűű ad, akkor a legűtelűssű sokat enyhűtűnkűt a tēű szűtsűgenűn.

Még vannak olyan takarmánynövények is, amelyeket most elvetthetünk a szára leelőtt belőlük takarmánynak. A molnar, borsó, ószi árpa adhat még holdanként egy- pár mázsát. Azután vehetünk korai takarmányt, hogy a jövő áprilisra már legyen kaszálni való. Egyszóval az ügyes gazda erős hozzáállással és a hogy kihasználja még az oszjárt, az őszi melegebb időszakot.

Azt hisszük, hogy egy dolga feltörlendő meztünk bennünket a mostani esztendő. Arra vonatkozóan, hogy a takarmánnyal is takarékosan bánjunk. Mert ez bizony nincs még a vértékben.

Mindegyik tudjuk, akik nem voltak idegenek az eljáráson bírálóit. De sok jó fit vőntől el nálunk a lábán, mert elkéskün a kaszálassal. De sok jó sarjut tipartunk a legelő murlával, holott a rét a sarju lokaszalása után is jó legelőt adna még, a sarjut pedig el lehetne tenni boglyába. De kevés ember gondol arra, hogy egyik esztendőről a másikra száraz takarmányt átvigyen, abban bízván, hogy minden esztendő megajlja a benne szükséges takarmányt. Bezzeg szerencsés ember most az, akinek egy pár. Ha mindjárt öt év óta is száradt boglyája van. Jól elké most ez a széna. Az elfogyott erjét kipótálja egy pár szerke s ő és korpa, a nedvességét egy kis meleg víz. Mert e határban évről-évre sok jó füves főt marad kaszálatlan. Nemesak, hogy kárba vessz az ilyen helyek föltévesse. De még ártanak is a határnak, mert elválnak és tükés gazok tenyésznie válnak. Ha azután az udvarokba tekintünk, ott még nagyobb takarmány pazarlat találunk. Amint bordják a takarmányt az istállóba, behordják az udvarba, de sok tapasztal be napról-napra a sárba. Amit a jószág a jászól alá, az első lóbal alá evés közben elszór, dehegy is szedjük fel. Kikerül a trágyába.

Műendeznek a rossz szokásoknak nincs helye az idén. Minden szék takarmányt, minden emberi étel- és ital-kezelő gondosan össze kell tartanuk és fölvetnünk. Ha a mostani szép időkben nem járjuk végig a takarmánnyal való takarékoskodás iskoláját, nem is vagyunk mellett a tanulásra és a haladásra. Pedig ez a boldogulás titka.

Meg kell tanulnuk, hogy a takarmány éppen olyan értékes vagyion, mint akár a szem vagy a pénz. Nem szabad egy szalát sem kárba veszni engednünk, mert pazarlás az a bőséges időkben is. Egyebkent jó rávaló gazdamebernek sohasem lehet bővíten a takarmányra. Mert ha okosm gazdálkodik, igyekszik márhat tartani, nevelni vagy feljavítani, amennyit csak lehet. Így lát mindig drága dolog a takarmány a gazdaságban. A bőséges esztendőnek tehát az lenne a temető, hogy annyi marhat tartunk meg vagy szerezzünk be, amennyi takarmányunkhoz szükséges. Ha nem tehetjük, hogyjuk csak boglyában a takarmányt. Nem kér az enni.

A másik tantásk a szárazságnak a rengeteg sok tüvészedelem pusztítása adja. Legyen gondosabbak a tűzzel, a gyertyával, lámpával, pipával való bánásban. Csinaljuk meg a gyatra kényezetek, eszörülük tel a nyílt tüzhelyeket a jobb és biztosabb takaréktüzhelyekkel. Akiket meglátogatott a tüvészedelem, ha kiest a beltekük, úgy hogy csak a szomszéd nyakára építhetnek megint, adják el a kis helyrelet a szomszédnak és vegyenek a közég szelen tagasabbat. Azon építések, a közégnek kötelesegnük ezt előmozdítani, a szövetkezéseket járjuk az így építők közre olesó hitellel. Péz év alatt a közég szelen levő olesó telek is meggyarapodik az értékekben. A nagy tüvészedelemeket pedig semmi sem akadályozza meg úgy, mintha kertek, ták, nagyobb távolságok választják el a házakat egy egymástól.

Videki színszet.

Ugyszólván vérté vált már a kisvárosi embernek, hogy színház látogatói hazafis kötelesség, mert a színszetet a magyarság terjesztője, az izlés, a művészi érzés, a szép íránti hajlam fejlesztője, az íródom, a költszet fertartója. — s éppen ezért beveszi a legnagyobb társulat kínos vergődéseit, nem veszi róssz néven, ha a színszet fölözött, réa nem szabott, hiányos művészetben jelenik meg (a nőknél ez utóbbi ritkaság). — ha a színszet — ez pedig mindnapos eset — izávala nyógi el szerepét a sugó után, mert nem veszi magának annyi fáradságot, hogy szerepét átölvassa, ha a díszletek helyett kopott rongyokat lát — s mindzért a sok szépjért még jól meg is fizet.

Pedig hazafiság, magyarság, művészet, — mindez idejét mult bírás. Aki nem magyar, azt ugyan egy angol operette lábtechnikája nem magyarítja meg. —

Már pedig most az operetteinek világát éljük, — dráma, színszet csak ritkán kerül szíre, de ma a direktor hóbajából. A közönségnek izlése, a mai kor jelensége. Az emberek ma színházba azért mennek, hogy az élet gondjait kissé elfeledjék, egyszóval a színház ma már nagyvárosban szórakozó hely.

De miután rendeltetés a mulattatás, méltán megkívánlja a közönség, hogy jó előadásokban legyen része. A színszetek jól öltözködjének, — a jelmezek legalább némileg korhitelek legyenek (nem mint a telen egy szántársulatnál látam, Bob Herezegben Pompónius világos nyári jantallóban, czigöz cipőben és rökökös hársöny trakkban jászott). Megkövetelheti, hogy a színszetek szerepeiket megtanulják. S a díszletekben legalább néha legyen változatosság.

Igen különös, mondhatnám teljesen határontó, ha a darabban hadsereg, fejedelmi kíséret, eszöllet, nép-tömeg megjelenése van előírva s mindzét két szál, leg-jobb esetben negy-öt férfikosztümbe bujtattott kóránzó képviselő, — jöllehet számos diák s más ilyen ifjonez boldog lenne, ha mint néz és katonaság szerepelhetne, — s a darab is elfogadhatóbb lenne.

Jogtalanság s ügyetlenség a színszetekben teljesen a rendező izése szerint változó módosításokat, törléseket, átalakításokat tenni, olyhogy a darabot igen gyakran kivételközötti eredeti formájából s a szerző, aki az ílyetén módosított darabját látna, valószínűleg maga sem ismerne alkotására.

Nem is szölok arról, ha a kómikus a darabba teljesen nem illo kupákát harsog s a szölvő, aki a darabot valamely fővárosi színpadról ismerve, nyugodtan viszi el ifjú leányát, örökro eljőszti a becsempészett sikamlósággokkal, a karzat népének szánt utrombaszögekkel. Ezek izléstelenészek, czirkuszba való trükkök, undorító böhözöködszök.

Ha sikamlóság kell, ott a franczia vígjátéké, — akad annak is bő közönsége, de ne ronszanak el minden darabot. Ne tegyék a vidéki színpadot übertelvéllé.

Pedig mindezen hibák nálunk löven megvannak. S miert, mert a vidéki közönség birkatelmei; szavát fölvetni nem meri, még ha az helyén való is.

De szölvünk most a közönségről is. Egyik faját már említettem, a többség; tírelmes, mindent elfogad, mindennek örül, mindennek nevet s minden megirákja. Van azonban a színházi közönségnek egy más szepecise is, ez az, amely esupa mikritikusból áll, lehetleg keveset jár színházba, de ha elmegy, mindent kritizál, minden üntája, semmivel nincs megeledve, — mert mikor Pósten járt, ott azt máskép adták, a zenekar az operában jobb, a színpadi világítás, berendezés, technika a Vigszínházban tükletesebb, a díszletek művészetesebbek, a színszetek jobban játszanak stb. Természetesen az ílyen igényi publikum a színszatgatót teszi tönkre, rongja masok és a maga mulatságát s természetesen nincs igaza, de jaj annak, aki ílyet mer neki mondani. A legkisebb csoport, ha látja, hogy a társulat megfelel a vidéki színszetet követelményeinek, látogátja, ellenszében nem jár a színházba. Ennek a csoportnak van igaza. S ha az egész közönség íly eszelednek, a vidéki színszetet megfelelő nivóra emelkednek. Igyekeznek jól és jót játszani, tartózködnék az izléstelenészekről, jobb ruházatot, díszleteket tartana, szöval megkülözténé a szörenzőnek intenzióját, mulattatva, gyönyörködöttve, talán még műelve is, — s a mellett közönséget teremtve, saját kaszáját is gyarapítana. De ettől még messze vagyunk, — s addig is, amíg izléstük ennyre kifejödik, támogassuk az übertelvéllé, tapsoljunk az otrombaságoknak s örüljünk egyáltalán, hogy szabad pénzünkért a színházban lennünk.

H I R E I N K.

— **Uj püspök belktatása.** Dr. Radnay Farkas beszerezvényai püspök fogadására megindultak az elő-készületek. Az eddigi megállapodások szerint e hó 27-én történik az ünnepély bevonulás Beszerezvényáára, a belktatási ünnepség pedig f. hó 29-én tartatnak meg. A szomszédos vármegyékbe a meghívók a napokban küldetnek szét.

— **Híronymy miniszter a Felvidéken.** Híronymy Károly kereskedelmi miniszter a mult hétvégén Szombatra reggeli személyvonattal Zsolnára érkezett. Mint hogy a miniszter utazásának nem volt hivatalos jellege, minden ceremóniális fogadás elmaradt. A pályaudvaron Osztröuecky löispán, báró Herezeg Péter gyárelnök, Rudnai István, Remes József posta-távírdá főnök, Haydün, Sinalövszky és Barta Ödön képviselők várták a minisztert, aki egyenesen a gyárba hajatott. Itt báró Herezeg Péter üdvözölte a minisztert s bemutatta neki báró Herezeg Mör, id. és ifj. Vogel igazgatókat, Weiner cézégvezetőt

Haas budapesti képviselőt és Pilars mérnököt, mint a nagyvárnyu gyári vállalat műszaki és kereskedelmi vezetöit. A miniszter pár szívélyes szót váltott mind-egyikkal, azután a gyár megtekintésére indult. Megnézte a remek plüszgyárt, a posztó-, szövö-, fonógyáratok az összes osztályokkal, a működésben lévő szöviszökeket, orsókat, czinózo gépeket, s az igazgatók szakszerly magyarzárati mellett örömmel szemlélté, hogy lesz a posztó a gyapjúesipkedéstől egészen a kész áru csomagolásáig. Megnézte még a katonai egyenruhák mintáinak vizsgálo műszereit, a szabóműhelyeket, s végre a miniszter igazgató elismerését fejezte ki a látottak fölött. Azután az igazgatók szölabán a miniszter beírta nevét az emléktönyvébe, amelynek első oldalán halhatatlan Baross Gáborunk feljuttethetett neve áll, fogadta a szolnai ipartszölet elnökeinek, Grün Gyulának a tiszteletgést és egy eszeai deputációzt, mely a minisztert mint a eszeai választókörterült volt képviselőjét üdvözölte. A gyárban tartott dezózó után a miniszter a delütnyi gyorsvonattal Lözsahegyre utazott. Itt megtekintette a nagyszabású füzögyárat és az ott látottak fölött teljes megögedését nyilvánította. A miniszter Rözsahegyről a Tátrába utazott.

— **Az „Országos Magyar Szövetszög” Turöz-szöklönön.** Ma delütán tartja meg az „Országos Magyar Szövetszög” turözszöklönöi fiókja alakuló ülését. A közpönt részéről Berecz Gyula kir. tanfelügyelő kerettet föl az alakuló ülés vezetésére. Maga a turözszöklönöi fiók Schwarz János szöklönöi lakos buzóködözása folytán kelteztek, amelyek működéséhez a legnagyobb remények füzödnek. Az alakuló ülés telolyasat lapunk követező számban ismertöjtük.

— **Színszet Turözszöklönön.** Halmay Imre színszántársula legnap este kezdte meg előadásait. Halmay, kinek szakavatott vezetését tavai élvezettel volt alkalomkon konstatalni, jó fölzerlet, nagy táborán jött hozzánk ez idén is. Gardájában ott látjuk néhány tavalyi kedvezenket: Vegh Gizi, Cs. Radó Rözsi, Szabadost, Herezegét és Kist, reméljük hogy az új örök is pótolni fogják az eltavozottakat. Az új primadonna művészeröl is sok szépet hallottunk s így valószínű, hogy rövid idő alatt megnyeri a mi közönségünk szeretetét is. A társulat műsorában ott látjuk a tavalyi ítény legsikeresebb darabjait, miert is reméljük, hogy közönségünk szivesen fogja támogatni a társulatot. Itt említjük, hogy Halmay Imre tarsulata, a megölt működését megkezdte volna, már is belekerült a Narodnio Novinyba. Ugyanis a nevezett töt lap figyelemzöt nélkülözöttan végezt hi fiait, hogy ez az a társulat, amelyet Gregor ur megszerzett s amelyet Gregor ur meg is tett büntetve. Nem tudjuk, vajon hasonló eszelemkenyölöt akarja-e övni öraószót, vagy az előadások látogatasát? Sikerö — legalább az utóbbi irányban — bizonyára lesz is az intelemnek.

— **Áthelyezések.** A vallás- és közökatatásügyi m. kir. miniszter Gröz Samu turözszöklönönöi és Szöva János szigetvári állami polgári iskolai tanárokat, valamint Konecny Kornelia vizezők és Kovács Izabella turöcsöi (Zalamegye) allami elemi iskolai tantönöket kötelezőösen áthelyezte.

— **Blöleptetés.** Alsókubini levelezök írja, hogy ott általános örömöt öközött Chrenköi Árpád pénzügyi szövizsgálónak számtanákosnöz történt kinevezetése, mert nevezett 30 éves szölgálatá alatt némasok hivatali agra valóságának adta számos jölet, de társadalmi téren kifejtett munkásságával is érdemekeket szerzett a köz-becsülésére.

— **Ujból megindult hírlap.** A Garai Lajos szerkesztésében megjelent Felvidéki Ujság, mely pár hónapon át szönetelt, f. evi szeptember hó 1-vel ismét megjelenik Zsolnán.

— **Bucszö talnelfölözö.** Alpári Lajos árvmegyéi kir. tanfelügyelő hasonló minőségben Zölyönvármegyébe áthelyeztetven, árvai tisztelöi, a tanítótestületekkel karöltve, f. hó 6-án fényesen sikerült bucsuestélyt rendeztek Alsókubiban a tavozó tiszteletré. A bucsuestélyen ott volt a vármegyé intelligenciájá és számosan adtak kifejezést igaz sajnálatauknak tavözása fölött. Alpári kir. tanfelügyelő zölyomgyei hivatalát már átvette.

— **Szöhlözám Turözban.** Ma-holnap már mi is belekerültünk a világotrgalomba. Lassankint oda jutunk, hogy a szöhlözámok is reank fordítják figyelemüket és látogatóikkal tisztelek me bennünket. Nem a Somoskötö-fajtaból való ugyan Lozós Hubert állözagos erdögyakornok, egy 26—27 éves fiatalember, aki heteken át sorba járta Turöz, Bars, Nyitra és Treneszö-megyét és felkereste az erdövédöket. Ezek az elhagyott helyeken lakó jó emberek mind készpénz gyánánt vették, amit Lozós Hubert nekik előadott. A legutóbb helyen mint az erdöz megbüztöjta jelent meg, utastást hozva az erdövéd számára. Söt több helyen peesztél,

persze hamis peccsétel, ellátott írásos rendelkezést is felmutatott, amit a szegény erdővédek szó nélkül teljesítettek is. Ez a rendelkezés pedig rendszerint olyan volt, aminek alapján az erdővédek valahová el kellett mennie. Hogy azonban Habert ur ne unatkozzék, elkerlte az erdővéd puskáját, vadászfelszerelését és a tarisznyát is jól megtöltve — vadászni indult, ahonnan azonban nem tért vissza, hanem utközben puskát is, felszerelést is eladva, tovább állott. Így került bizonyos Schindler erdővédekhez is, aki igen szívesen fogadta főnöke új helyettesét, őt módja szerint megvendégelte és miután vadászni volt kedve, minden hozzávalóval készenességen ellátta, sőt még egy 11 éves fiút is adott melléje kísérőül. Erre azonban a szélhámosnak nem volt szüksége. Le is ráta csakhamar nyakáról kísérőjét, aki éjjel 12 órakor tért haza és elmondta, hogy a gyakornok ur Firk János gazdamereml tengeri nyulatkat vásárolt és azok őrizetét bízta reá, de oda vissza nem tért a nyulat árával, amint ígérte. Ez a körülmény gyanusnak tűnt fil Schindler előtt és fejlemést tett a stubnyafüldről csendőrségnél, amely a nyomozást azonnal meg is indította, még pedig eredménnyel, mert a jó madarat Gajdelen, az ottani erdővédnél a paradés ágyban hevesrésze megtalálták. A motozás alkalmával egy esomé eliskasztott vagy hamisított pecsétnyomát találtak nála. A veszedelmes embert kellő fedezet mellett a kir. ügyészségnek szolgáltatták ki.

Az Országos Magyar Szövetség nyitral fiókja múlt hó 26-án délután 3 órakor tartotta dr. Thuróczy Károly kir. tanácsos, vármegyei főorvos elnöklete alatt első választmányi ülését a vármegyei székház nagytermében. Többek között a választmány elhatározta, hogy a felmerülő kezelési költségeket nem a tagdíjakból fogják fedezni, hanem azt maguk a választmányi tagok egyenlő arányban viselik. Végül több tárgy érdemleges elintézése után elhatározották, hogy a vármegye éjszaki részében lakó mindazon szülők, akik gyermekeiket iparosokká képezetni akarják és azokat eddig nagyjából részben Ausztriába és azoknak tartományába küldték, a helybeli iparostűtlet útján elhelyezhetik őket a vármegye székvárosában. Az országos magyar szövetség választmányának ezen elhatározása előreláthatólag sok ifjút fog a nemzetűl egy elidegenítéstől megóvni és azokat a magyar-ság szempontjából hasznos állampolgárokká nevelni.

Roncsoló toroklób Rudnón. A mint tőprónai levelezőnk írja, a turóczegegyi Rudnó községben alig van ház, amelyben egy-két beteg ember nem lenne, akinek nagyobb része roncsoló toroklóbban szenved. Sajnátságs, hogy nemesak gyermekek de felnőttek is megkapják. Dacára, hogy az orvosi segély most már kéznél, van már is több haláleset történt elő.

Villamosvasut Fenyőházán. A földművelésügyi miniszter — mint annak idején megírta — Felső-magyarországon — a kies fekvésű Fenyőháza közelében elterülő és saját kezelése alatt levő erdők termékeinek ökonomikus kihasználása céljából elektromos vasutat vitt tervbe, mely most készült el. Az erdei vasutat kapcsolatosan a nyersfa feldolgozószükség fűrésztelép is hasonlóan elektromosan lett berendezve. A telep részleges üzembehelyezése f. év augusztus havában történt, míg annak végleges átvétele valószínűleg még szeptember hó elején fog megtörténni. A teljes elektromos mű hajtására a Fenyőháza közvetlen közelében levő Lubochna patak rendelkezésre álló vízi ereje lett felhasználva s a központban felállított 2 darab turbina-generator ugy az erdei vasutat, a fűrésztelépet, valamint a Fenyőháza fűrűdöstelet nyilvános és belső világítását látja el a szükséges árammal. Ezen elektromos iparvasut a Kassaaoderbergi vasut Fenyőháza állomásától indul ki, a Vág folyót az új hid keresztezésével áttsli s a fenyőházi fővályban a Lubochna patak mentén haladván, a 19-5 kilométer távolságban levő végállomásig vezet. A vonal hossza — a 10 kitérővel együtt — körülbelül 22 kilométer. A legnagyobb emelkedése 33%, legkisebb görbületi sugara 50 méter. Az elektromos vontatás 2 darab elektromos lokomotív eszközű. Végül megemlítjük, hogy a földművelésügyi miniszter a kitérjelt s élénken látogatott fenyőházi fűrűdöstelet személyforgalmának lebonyolítása céljából a jövő évre ezen vonalra *motorokocsik beszerését* is ki-látásba helyezte.

„Megjegyzések.” A „Nyitrai-megegyi Ellenőr” ez alatt a cím alatt reflektál a F. M. K. E. breznóbányai közgyűléséről írt tudósításunkban foglalt azon megjegyzésnek, amelyben minden célzatosság nélkül egyszerűen konstataáltak, hogy a közgyűlésen több megjegyzésre szolgáltatók alkalmat az a körülmény, hogy az egyesület elnöke nem jelent meg a közgyűlésen annak vezetésére. Erre vonatkozólag írja a Nyitrai Ellenőr: Azt hittük, hogy ezuttal is méltányolni fogják Thuróczy Vilmos tisztán egészségügyi okokra alapított elhatározását és nem fogják elmaradtat oly magyarázatokkal kísérni, amelyeknek semmiféle jogosultságuk nincs. E hittünkben esalódtunk. Mi pedig szeretettel kérjük a Nyitrai Ellenőr „Megjegyzések” íróját, hogy azokat a semmiféle jogosultsággal nem bíró megjegyzéseket závekedjék nekünk is tudomásunkra juttatni, lapjában szöszszerint közölni, mert mi semmiféle megjegyzést nem tettünk — eddig.

Vadon termő, hegyi gyümölcsből készült legfinomabb zamatu

Málnaszörpöt

5 kilós bádogdobozokban 7 koronáért bérmentve szállít

Gazdik János gyógyszerész Kőrmezőbányán.

1904. évi 3201. szám.

Bükküzifa-eladási hirdetemny.

A kőrmezőbányai m. kir. erdőgondnokság „B” üzemsztyál I. vágárorsorozat 1, 2, 3, 7 és 8 „Kosjarovo” erdőrezben fekvő osztagjaiban mintegy 139.4 kat. holdnyi területű bükkfával és gyertyánfával elegyes fenyőfa állambokban lévő összes bükk és gyertyánfából vevő által saját költségen kitermelendő, mintegy 18200 ürkbömbé-terre hasáb és dorongtüzita a zsarnóceai m. kir. erdőhivatal tanácssterében f. évi szeptember hó 27-én délelőtt 10 órakor megtartandó nyilvános írásbeli verseny-tárgyalás útján feladatni.

Kitermelési határidő 1909. évi április hó végéig. Kiszállítási határidő pedig 1910. évi április hó végéig. Kiküldtési ár ürkbömbéterméknél 58 fillér, bánt-péncz 500 korona.

Versenyzők felhívhatnak, hogy szabályszeriten ki-állított, 1 koronás bérlyeggel és a bántpéncczel ellátott zárt írásbeli ajánlataikat legkésőbbben a verseny-tárgyala-szarnóceán, 1904. évi szeptember hó 1-én.

M. kir. erdőhivatal.

November hó 1-től

2 jöl rendezett lakás

kiadó. Közlebbi feltételek Mitrovszky Rudolf urtól, vagy pedig közvetlenül a háztulajdonostól tudhatók meg.

Gazdik János, gyógyszerész Kőrmezőbánya.

3884. sz. 1904.

Arverési hirdetemny.

A magyar kir. kinestár tulajdonát képező felfogott fenyőházi vízi mlfűrészpútelet s berendezési tárgyai árúik áron való eladása tárgyában a lipitőújvári m. kir. főerdőhivatal helyiségében 1904. évi szeptember hó 26-án nyilvános árverés fog tartatni.

Árverés alá a következők kerülnek:

1. Az épület kerékházal s irodahelyiséggel.
2. Fából készült vízikerek vas védőszerkezettel.
3. Egy drb. Pfaff-rendszerű 30"-es keretfűrész.
4. Egy drb. Pfaff-rendszerű 24"-es keretfűrész.
5. Egy drb. vasállványzatú körfűrész gyalult vas asztallappal.
6. Teljes transzmisszió (Köröl ml).
7. A fűrész üzeméhez szükséges hajtószíjak.
8. Három darab rönkökös vasrészek.

Saját költségén tartozni s vállalkozni az épület lebontani, a gépeket felszerelni s a kinestári területről záros határidőn belül elszállítani.

Ajánlatok csak az árverés tárgyat képező összes tárgyakra egy összegben lehetők.

A részletes árverési feltételek ezen m. kir. főerdőhivatalnál és a fenyőházi m. kir. erdőgondnokságnál díjtalanul szerezhetők s ugyanott a hivatalos órák alatt bármikor megtekinthetők.

Liptőújvár, 1904. augusztus hó.

M. kir. főerdőhivatal.

Jónak, a jobbu az ellensége.

Tényleg a legjobb az erdőgondnokságban levő szappan, szoda, por, stb. anyagoknál vászon és pamut ruha emek mosására, a Schicht által ujonnan feltalált

„Asszonydicséret”

védj. gyel, a ruha besztatására.

Előnyök:

1. Az eddig szükséges volt mosási időt a felére csökkent.
2. Fáraásdot a negyedére.
3. A szoda használatát teljesen fölöslegessé teszi.
4. Mmihogya tisztább, tehát lehebbre is varázsolja a ruhát.
5. Ugy a kezeknek, mint a ruhának teljesen ártalmatlan, amiért az alatt jegyzett czég kezességét vállal.
6. Rendkívül kiadósga folytan olcsóbb, minden más mosászered.

Nélküözhetetlenné válik minden háziasszony és mosónőnél egy egyszerű kísérlet után.

— Mindenütt kapható. —

Schicht-szappan

„szarvas” vagy „kulcs”

tervezel

legjobb, legkiadósgabb s ennél fogva legolcsóbb szappan. Minden káros alkatrészektől mentes.

..... Mindenütt kapható!

Druvársárlásnál különösen arra ügyeljünk, hogy minden darab szappan a „Schicht” nevet és a fenti véjjegeket egykivel legyen ellátva.

Schicht György, Aussig

A legnagyobb újár a maga nemében, az europai szárazföldön.

Hirdetemny.

A es. kir. szab. Kassa-oderbergi vasut alkalmazottai fogyaszt. szövetkezetnek Ruttká, f. évi szeptember hó második felében 30 — 40 kocsi rakomány válogatott evőburgonyára és 10 — 12 kocsi rakomány káposztára lesz szükség. Felkéretnek mindazok, kik fentvezett árúkat szállítani hajlandók, ajánlatukat legkésőbb szeptember hó 15-éig a szövetkezet igazgatóságához Ruttká, küldjék be.

Az igazgatóság.

Minden családnak saját jól felfogott érdekében csakis a

Kathreiner-féle

Keipp-malata kávét

szabadna pótlékul használnia a mindennapi kávéitalhoz.

Magyar Nyomda Turóczezentmárton.